

Arrest

**nr. 66 668 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner en bezit u de Servische nationaliteit. U bent afkomstig uit Trstenik. U bent officieel gescheiden van uw echtgenote, J. M. (...) (O.V. 6.367.800), maar woont sinds uw komst naar België weer met haar samen. Twintig jaar geleden vertrok u naar Duitsland. U verbleef er een zestal maanden. Nadien keerde u terug naar Trstenik. Drie jaar geleden kreeg u problemen met plaatselijke politieagenten omdat u zonder verkoopvergunning op markten handelde. Ze eisten van u ondermeer 20000 dinar smeergeld. U betaalde deze som niet omdat u geen geld had en informeerde evenmin hoeveel een vergunning kostte. Anderhalf jaar geleden werd u wegens illegale verkoop op een markt in Vrnjacka Banja aangehouden door de politie. U werd door de agenten naar een politiebureau gebracht waar u in een kelder werd opgesloten en waar u beledigd

en op uw voetzolen geslagen werd. Na uw vrijlating liet u zich uit angst niet onderzoeken door een arts, noch maakte u ergens melding van het gebeuren. In dezelfde periode werd u door politieagenten op de markt van Trstenik opgepakt en voor een zestal dagen opgesloten. U werd andermaal beschuldigd van illegale handel op de markt en tijdens uw detentie werd u opnieuw door de agenten geslagen en beledigd. Na zes dagen kreeg u een advocaat toegewezen en verscheen u voor een rechter. U werd vrijgesproken. U meldde tijdens de rechtszaak de door u tijdens uw opsluiting ondergane mishandelingen niet. Twee maanden later werd u in gelijkaardige omstandigheden wederom op de markt in Trstenik door agenten geslagen. Ook uw kinderen die op markten handelden werden regelmatig door agenten mishandeld. Daarnaast kreeg u regelmatig slaag van Servische burgers. Ze wierpen stenen naar u en uw gezinsleden. U kon de situatie niet aanklagen omdat u als Roma nergens werd gerespecteerd. Omwille van uw etnische origine kreeg u ten slotte geen medisch boekje. U vertrok eind 2008 naar Montenegro. U verbleef er gedurende één jaar in een verlaten barak zonder u zich te registreren. Om u in uw onderhoud te voorzien handelde u in verzameld ijzer. U kende er geen problemen. Tijdens uw verblijf in Montenegro vernam u dat uw echtgenote Servië had verlaten. Ze vroeg in België op 24 december 2008 asiel aan. U keerde na een tijdje terug naar Servië waar u een nieuwe identiteitskaart en een reispaspoort aanvraag. Gedurende de wachtperiode verbleef u bij familieleden in uw geboorteplaats Aleksinac. In de zomer van 2010 kreeg u uw documenten en u vertrok op 17 juli 2010 via Belgrado naar België. Op 19 juli 2010 vroeg u hier asiel aan. Enkele maanden na uw aankomst in België kwam uw zoon S. S. (...) (O.V. 6.697.885) in België aan. Tevens vernam u van een kennis dat twee van uw achtergebleven kinderen brandwonden hadden opgelopen na een woningbrand die door een aanslag op hun woning veroorzaakt werd. Over de juiste omstandigheden van het incident en over de gezondheidstoestand van uw kinderen had u geen verdere informatie. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart (d.d. 30 juni 2010); uw Servische reispaspoort (d.d. 8 juli 2010); uw rijbewijs (d.d. 1 juli 2010) en een medische kaart van het OCMW voor uw dochter K. M. (...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde Servië te hebben verlaten omwille van aanhoudende problemen met de Servische politie en Servische burgers. U en uw familie zouden jarenlang door de politie zijn geslagen en door Servische burgers zijn mishandeld. Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u van deze door u beweerde problemen geen enkel begin van bewijs, zoals onder meer een officiële aanklacht, vonnis of boete, neerlegde. Nochtans verklaarde u dat u naar aanleiding van een aanhouding in Trstenik zes dagen lang was opgesloten en dat u voor de rechter was verschenen. U zou een advocaat hebben toegewezen gekregen. Uiteindelijk werd u vrijgesproken (CGVS I, p. 5; CGVS III, p. 5). Gevraagd om bewijsstukken in dit verband neer te leggen, stelde u van niets af te weten en beweerde u dat dergelijke documenten niet bestaan (CGVS III, p. 6). Dit is niet meteen een aannemelijke verklaring voor het ontbreken van enig begin van bewijs betreffende uw problemen, gezien er redelijkerwijs aangenomen kan worden dat er van een rechtszaak schriftelijke bewijsstukken bestaan. Van een asielzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij alle stappen onderneemt om zijn asielrelaas te staven en dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de politie komt hierdoor op de helling te staan.

De geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen komt nog verder op de helling te staan doordat een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen, deze van uw echtgenote J. M. (...) en deze van uw zoon S. S. (...) slopen. Zo beweerde u meermaals door politieagenten zowel in Trstenik als in Vrnjacka Banja te zijn mishandeld. In de herfst van 2008 zou u na een zwaar incident in Trstenik naar Montenegro zijn vertrokken (CGVS III, p. 3). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat u vijf maanden voor haar vertrek naar België in december 2008, i.e. ongeveer in juli 2008, naar Montenegro vluchtte (CGVS echtgenote I, p. 9). Waar u verklaarde op verschillende markten, i.e. de markt van Trstenik en Vrnjacka Banja, te hebben gehandeld en op beide markten problemen te hebben gekend met politieagenten (CGVS I, p. 4), beweerde uw echtgenote dat u uit angst enkel op de markt van Trstenik werkte en dat u geen andere markten deed. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat u ook op de markt van Vrnjacka Banja stond (CGVS echtgenote I, p. 6). Voorts beweerde u dat ook uw (meerderjarige) kinderen door de politie werden geslagen (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 5). Uw zoon S. (...) verklaarde echter dat hij nooit problemen met de politie heeft gekend en dat hij altijd samen met u op de markt stond (CGVS zoon, p. 7-8).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met de politie.

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u geen klacht zou kunnen indienen bij de Servische autoriteiten naar aanleiding van de door u beweerde mishandelingen door de Servische politie. U verklaarde in dit verband dat u geen klacht kon indienen omdat u als Roma in Servië geen rechten heeft (CGVS I, p. 5-6; CGVS III, p. 4). Dit is evenwel geen afdoende uitleg voor uw nalaten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt vooreerst dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Daarnaast blijkt dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, zoals u beweerde, er verschillende stappen kunnen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt in Servië niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Daarnaast werd er binnen de politiediensten een intern controleorgaan, met name de "Sector for Internal Control of the Police", opgericht dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Dit controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. U heeft echter, zoals reeds aangehaald, nooit bovengeciteerde mogelijkheden benut.

Wat betreft uw verklaringen op de markt door Servische burgers te zijn bekogeld met stenen, te zijn geslagen, bespuwd en beledigd en betreffende de aanval op uw familieleden na uw vertrek uit Servië (waarover u geen enkele informatie had) (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 4-5; CGVS III, p. 6-7), dient te worden opgemerkt dat deze door ingeroepen feiten problemen van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Uit niets blijkt waarom u voor dergelijke problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten. U diende geen klacht in, omdat de politie tegen Roma zou zijn en hierom niet ontvankelijk is tegenover klachten van Roma en omdat ze corrupt zou zijn (CGVS III, p. 6-7). Deze uitleg voor uw nalaten is echter geenszins afdoende, gezien ze geenszins overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd. Hieruit blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma en andere in Servië wonende minderheden wel degelijk vervolgen. Voorts kan er nog op gewezen worden dat, hoewel er binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organisation for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servische politioneel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten neerleggen.

Er kan hieraan nog toegevoegd worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen u, zoals hierboven reeds bleek, niet aannemelijk gemaakt heeft.

Tot slot stelde u niet naar Servië te kunnen terugkeren omdat er een haat tegenover de Roma-bevolking heerst (CGVS III, p. 8). U gaf in dit verband een concreet voorbeeld. U en uw kinderen zouden omwille van jullie etnische origine nooit medische boekjes gehad hebben en u zou uit angst niet naar de dokter kunnen gaan. Uw zoon voegde hieraan toe dat hij omwille van zijn etnische origine niet medisch behandeld werd (CGVS III, p. 6; CGVS zoon, p. 9-11). Dit hebben jullie echter niet aannemelijk gemaakt. Uw zoon legde immers tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zijn medische boekje neer. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde discriminatie op medisch vlak op de helling te staan. Voorts, toen uw zoon gevraagd werd waarom andere patiënten van Roma afkomst wel werden onderzocht, moest hij het antwoord schuldig blijven. Hij stelde enkel dat het niet kon zijn dat (andere) Roma wel werden geholpen (CGVS zoon, p. 9). Tevens blijkt dat hij op de spoedafdeling van een ziekenhuis terecht kon en dat hij van daaruit naar een oogarts werd doorverwezen. Deze stelde dat hij geen bril nodig had. Gevraagd of hij nadien een andere oogarts raadpleegde, repliceerde hij dit niet te hebben gedaan omdat er geen andere oogarts was (CGVS zoon, p. 10), hetgeen echter een weinig overtuigende uitleg is. Toen hij een bloedneus had, kreeg hij een zalf om zijn wonde te verzorgen. Voorts beschikte hij, zoals aangehaald, over een medisch boekje, hetgeen, in tegenstelling tot zijn beweringen, veeleer aantoonde dat hij wel degelijk tot de Servische gezondheidszorg toegang had/heeft. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Roma inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat de autoriteiten in Servië dit soort problemen van achterstelling in toenemende mate erkennen en, bijgestaan door de internationale gemeenschap, een oplossing trachten te vinden voor dit complex probleem en maatregelen nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van de Roma op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. Er bestaat in Servië bovendien een uitgebreide wetgeving die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische overheid. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië een bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft op zich dus geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat generaal zich steunt, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, staatsburgerschap en afkomst staan hier immers niet ter discussie. De medische kaart van het OCMW voor uw dochter K. M. (...) heeft niet meteen een verband met uw asielaanvraag.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus beroept verzoekende partij zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een tweede middel roept zij de schending in van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot een toetsing ervan. Hiertoe gaat zij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus beroept verzoekende partij zich in wat als een derde middel kan worden beschouwd op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. In verband met de motivering dat verzoekende partij haar vlucht naar Montenegro in de herfst van 2008 situeerde terwijl haar echtgenote voorhield dat zij reeds in juli 2008 Servië had verlaten, betoogt zij dat de gevolgtrekking dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn en aldus de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen aantasten op een lichtzinnige redenering berust. Uit het verhoorverslag blijkt immers dat verzoekende partij haar vlucht naar Montenegro “*misschien*” in de herfst van 2008 situeerde (administratief dossier, stuk 5, CGVS verhoor 07/03/2011, p. 3). Verzoekende partij gaf aldus te kennen niet zeker te zijn wanneer zij exact vertrok. Het komt geenszins aan de commissaris-generaal toe om deze twijfel als een inconsistentie te kwalificeren, aldus verzoekende partij.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partij tijdens het eerste interview expliciet aangaf “*eind 2008*” naar Montenegro te zijn gevlucht (administratief dossier, stuk 12, CGVS verhoor 07/12/2010, p. 2), zonder hieraan de minste twijfel te verbinden. Net zomin als de suggestie dat haar vertrek mogelijk plaatsvond in de herfst van 2008, valt deze verklaring te rijmen met de mededeling van haar echtgenote, die het vertrek van haar man reeds in juli situeerde.

Hoe dan ook dient te worden aangestipt dat de door verzoekende partij beklemtoonde onzekerheid omtrent deze datum – in een poging het tegenstrijdige karakter van de opgegeven periodes van vertrek te weerleggen – eveneens de geloofwaardigheid van haar problemen ondergraaft. De Raad kan immers in redelijkheid aannemen dat verzoekende partij zich minstens bij benadering kan herinneren wanneer zij de ingrijpende beslissing nam om, gedreven door een intense vrees voor vervolging, haar land van herkomst te verlaten. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij haar rechtstreekse vluchtaanleiding koppelde aan een zwaar incident: “*Ik ben geslagen, zij hebben niet gekeken waar zij sloegen, daarna heb ik gezegd dat ik niet meer verder kon, en ben ik naar Podgorica vertrokken.*” (administratief dossier, stuk 9, CGVS verhoor 26/01/2011, p. 2). Van belangrijke feiten in het leven van een persoon die beweert ze te hebben meegemaakt – meer in het bijzonder een dermate zware mishandeling die voor verzoekende partij, na verscheidene eerdere gewelddaden vanwege de Serviërs, het breekpunt bleek te vormen – kan worden uitgegaan dat ze in het geheugen van de betrokkene zijn gegrift en hij of zij deze gebeurtenissen aldus binnen een vrij exact tijdsbestek kan schetsen.

In het licht van deze gegevens is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij aanvankelijk haar vertrek uit Servië eind 2008 zou situeren, nadien weifelend zou opperen dat dit in de herfst van 2008 had plaatsgevonden en ten slotte haar onzekerheid hieromtrent uitgebreid in de verf wenst te zetten.

2.2.5. Daarnaast constateert de Raad dat verzoekende partij zich geen enkele moeite getroost om de tegenstrijdigheid te ontcrachten tussen haar verklaring en die van haar zoon betreffende het al dan niet geïmigreerd zijn door de autoriteiten. Ook de inconsistente verklaringen tussen verzoekende partij en haar echtgenote betreffende het aantal markten waarop zij actief was als handelaar blijven onaangeroerd in het verzoekschrift. De vaststelling dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om deze punten van de motivering concreet aan te vechten, bevestigt en versterkt de conclusie dat het een ongeloofwaardig relaas betreft.

2.2.6. Verzoekende partij werpt voorts op dat er ten onrechte wordt gewezen op het gebrek aan enig begin van bewijs. Zij was immers opgelucht dat zij werd vrijgelaten en vluchtte zo snel mogelijk naar Montenegro om aan verdere vervolging te ontsnappen. Hierdoor was zij niet in staat om documenten te

verzamelen teneinde haar relaas te staven. Verzoekende partij wenst eraan te herinneren dat de afwezigheid van bewijsstukken de gegrondheid van haar asielrelaas niet in het gedrang mag brengen, nu geloofwaardige verklaringen een voldoende bewijs kunnen vormen van haar hoedanigheid als vluchteling.

Waar verzoekende partij de Raad wil doen geloven dat zij halsoverkop de benen nam, wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar verweer volledig voorbijgaat aan het door haar voorgehouden asielrelaas waarin zij stelt na een verblijf van een jaar vanuit Montenegro in de periode eind 2009 naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd en er bij familie in haar geboorteplaats verbleef. Tijdens dit verblijf in Servië vroeg verzoekende partij een identiteitskaart en een internationaal paspoort aan dat pas in de zomer van 2010 werd verkregen (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4). Verzoekende partij beschikte derhalve tijdens de periode van terugkeer naar Servië na haar verblijf in Montenegro ruim over de mogelijkheid zich van de nodige bewijsstukken ter ondersteuning van haar asielrelaas te voorzien.

Hoe dan ook dient te worden aangestipt dat het ontbreken van elk begin van bewijs niet als een losstaande overweging mag worden geïnterpreteerd. Immers, de motivering van verwerende partij dient als een geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. Het zijn de flagrante tegenstrijdigheden die opduiken in het door verzoekende partij opgediste asielrelaas, gecombineerd met de vaststelling dat zij ondanks haar gerechtelijke vrijspraak geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, die leiden tot de conclusie dat haar problemen met de Servische politie een leugenachtig karakter kennen.

2.2.7. Vervolgens merkt de Raad op dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om de motivering te ontcrachten aangaande het gemeenrechtelijke karakter van de pesterijen vanwege Servische burgers, zodat ook deze motivering als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.8. Ten slotte betwist verzoekende partij de motivering dat zij een klacht zou kunnen indienen bij de Servische autoriteiten. Ze herhaalt in grote lijnen de onmenselijke en vernederende behandelingen die zij moest ondergaan, benadrukt onder verwijzing naar een als bijlage bij het verzoekschrift gevoegd rapport van Amnesty International van januari 2011 de slechte algemene situatie van de Roma-gemeenschap in Servië en concludeert dat dit document ontegensprekelijk aantoonde dat deze minderheid niet wordt beschermd tegen etnisch geïnspireerde incidenten en discriminatiepraktijken. Ook kampen de Roma vaak met achterstellingen op het vlak van gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, met armoede tot gevolg. Ten slotte citeert verzoekende partij enkele fragmenten uit het rapport waarin, bij gebrek aan officiële documenten, de juridische onzichtbaarheid van de Roma in de verf wordt gezet.

De Raad merkt evenwel op dat het simpelweg bijbrengen van een lijevig verslag over de nood aan adequate huisvesting voor Roma in Servië en het herhaaldelijk benadrukken van hun problemen geen weerlegging vormen van de omstandige motivering dat leden van de Roma-gemeenschap zich wel degelijk tot de Servische autoriteiten kunnen richten indien zij met moeilijkheden worden geconfronteerd. In dit opzicht maakte verwerende partij onder meer melding van de verschillende wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Ook werd vastgesteld dat eventueel machtsmisbruik door de politie effectief wordt aangevochten, hetgeen de aanklacht tegen 126 politieagenten en het opstarten van zowat 2500 disciplinaire procedures in de eerste helft van 2007 terdege illustreren.

Waar verzoekende partij het noodzakelijk acht om te onderstrepen dat de Roma geen documenten bezitten ten gevolge van hun informele vestigingen, merkt de Raad op dat een dergelijke aanklacht *in casu* volstrekt geen weerklank kan vinden nu verzoekende partij over zowel een identiteitskaart, een reispas als een rijbewijs blijkt te beschikken (administratief dossier, stuk 21). Ook dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij zich eenvoudigweg beperkt tot het verwijzen naar dit globale rapport, zonder concreet de motivering te betwisten dat uit de verklaringen van haar zoon wel degelijk blijkt dat hij toegang had tot de Servische gezondheidszorg. Haar veelvuldige grieven over het gebrek aan medische zorgen voor Roma komen daardoor ernstig op de helling te staan.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Zelfs indien er toch enig geloof wordt gehecht aan het opgeworpen asielrelaas – *quod non* – dient aldus te worden geconcludeerd dat door de mogelijkheid zich te beroepen op bescherming vanwege de Servische autoriteiten bij blootstelling aan geweld of pesterijen ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een standaard-overweging die haaks staat op de verhoorverslagen, dient te worden gewezen op het feit dat zij volstrekt nalaat om toe te lichten op welke manier dit het geval zou zijn. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat het ongegrond bevinden van de asielaanvraag is ingegeven door de gedetailleerd uiteengezette motieven die aan de conclusie voorafgaan en geenszins een standaardmotivatie uitmaken, maar integendeel een concrete analyse bevatten van de door verzoekende partij opgeworpen moeilijkheden. Het middel mist dienaangaande dan ook elke feitelijke grondslag.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en dat de mogelijkheid zich te beroepen op de nationale bescherming aanwezig is. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Het verweer dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om onderzoek te doen naar een schending van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet en niet verder kwam dan een stereotype overweging, kan evenmin worden bijgetreden. Immers, het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent in geen geval dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT